

Dosarul nr.2ra-2492/18

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central, judecător: E. Buzu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, judecători: N. Budăi, A. Malîi, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de
Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de SA „Corporația de Finanțare Rurală”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a SA „Corporația de Finanțare Rurală” către Roman Iurescu cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de SA „Corporația de Finanțare Rurală” și menținută hotărârea din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central de admitere parțială a acțiunii,

constată:

La 29 mai 2017, SA „Corporația de Finanțare Rurală” a depus cerere de chemare în instanța de judecată către Roman Iurescu cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, potrivit contractului de împrumut nr. C71/2016 din 24.11.2016, pârâtul a primit de la reclamantă un împrumut bănesc în sumă de 3200 de lei, pe un termen de 12 luni, cu scadența finală la 20.11.2017. Împrumutul a fost acordat pentru cumpărarea anvelopelor (pct.3.2. din contract).

Conform pct. 3.3. din contract, împrumutul se consideră acordat din momentul recepționării de către cumpărător de la vânzător a bunurilor pentru care a fost solicitat împrumutul, iar prin actul de predare-primire a bunurilor procurate din 25.11.2016 se confirmă că pârâtul a ridicat anvelopele cumpărate de la vânzătorul SRL „Natvex-Com”.

Pentru încălcarea termenelor de rambursare a împrumutului (pct. 5.1. din contract), pârâtul s-a obligat să plătească creditorului penalitate de întârziere în mărime de 1% din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere (pct.4.5. din contract).

În cadrul procedurii prealabile extrajudiciare, pârâtul a fost informat despre încălcarea termenelor de rambursare a împrumutului și a fost somat să achite

integral datoria până la 28.04.2017, cu avertizarea acționării în instanța de judecată.

La 29.03.2017, pârâtul a recepționat somația nr. 2/2-178 din 28.03.2017, însă nu a întreprins nici o acțiune în sensul achitării datoriei, din care motiv reclamanta este nevoită să se adreseze în instanța de judecată cu acțiune.

La 26.05.2017, datoria pârâtului constituia 3815,60 de lei, fiind formată, în condițiile contractului de împrumut din suma împrumutului scadent - 1580 de lei; suma împrumutului restant 1350 de lei; penalitatea de întârziere - 885,60 de lei, iar penalitatea rezultă din prevederile pct. 4.5. al contractului.

La depunerea acțiunii a achitat suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat, sumă care, de asemenea, o solicită să-i fie compensată din contul pârâtului.

La 22.01.2018, SA „Corporația de Finanțare Rurală” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea silită din contul pârâtului a sumei de 8204 de lei și taxa de stat în mărime de 270 de lei, iar în total suma de 8474 de lei și a altor cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii de concretizare a indicat că, din momentul adresării în instanța de judecată, pârâtul nu a efectuat nici o plată, iar în consecință, la 17.01.2018, datoria formată în temeiul contractului de împrumut nr. C71/2016 din 24.11.2016 constituia 9157,30 de lei, dintre care împrumutul restant - 2930 de lei; penalitate de întârziere – 6227,30 de lei, iar în total suma de 9157,30 de lei.

Pretinde la o parte de penalitatea de 6227,30 de lei și anume la suma de 5274 de lei, care a fost calculată la împrumutul restant, în temeiul pct. 4.5. din contractul de împrumut după următoarea formulă $(2930 \text{ lei} \times 1\%/zi) \times 180 \text{ zile} = 5274 \text{ de lei}$, astfel, suma finală pretinsă constituie 8204 de lei, care este formată din împrumutul restant de 2930 de lei și penalitatea de întârziere de 5274 de lei (f.d. 35).

Prin hotărârea din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, menținută prin decizia din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis parțial acțiunea. S-a încasat de la Iurescu Roman, în beneficiul SA „Corporația de Finanțare Rurală”, suma de 3815 (trei mii opt sute cincisprezece) lei, 60 bani, cu titlu de datorie, suma de 270 (două sute șaptezeci) lei, cu titlu de taxă de stat și suma în mărime de 176 (una sută șaptezeci și șase) lei, cu titlu de achitare a serviciilor pentru citare publică, în rest pretențiile înaintate suplimentar, s-au respins.

La 17.10.2018, SA „Corporația de Finanțare Rurală” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că la examinarea cauzei instanțele de judecată ierarhic inferioare au încălcat mai multe norme de drept material, concluzia instanței de apel de menținere a hotărârii primei instanțe este în contradicție cu circumstanțele cauzei și nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în cererea de apel.

Astfel, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe în partea acțiunii respinse, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 26 iulie 2018 și expedită pentru comunicare participanților la proces la 17 august

2018 (f. d. 90). Date despre recepționarea deciziei contestate la materialele cauzei lipsesc. Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în termen.

Examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către SA „Corporația de Finanțare Rurală”, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de SA „Corporația de Finanțare Rurală”, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la

o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de către SA „Corporația de Finanțare Rurală”.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către SA „Corporația de Finanțare Rurală”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu